

İzzet Zillet Şöhret

– YuReKiKLiMi · 07 Aralık 2014

Uzun zaman oldu,
Suskunluklarıma mecaz yormayalı;
Biraz inzivadan,
Belki biraz da kırılan cesaretimden.
Bakıyorum da geriye,
Fazla bişey kaçırmamışım Mebel'in umursamazlığından.
Sinek aynı sinek lambayı tavaf ederken,
Kaldırım aynı kaldırım soğuk yüzü sıcak sakinliğiyle.
Onlar mı !
Onlarda aynı, belki daha da kötü haya bakımından.
Ben onlara gübresiz insanlar diyorum nazarı anahtarlık bildikleri için.
İyi mi kötü mü bilemediğim zamanlar;
Beni bana küstah yapıyor içimdeki sessiz çığlık.
Sevdaya düşen yüzüm utangaç,
Vefaya düşen yüzüm şaşkınlığa gebeyken,
Sadakati pazardan arar olmuş utandıran insanlığım.
Duvarlarda umut türküsü paylaşımları,
Kalbimiz deprem dilimiz artçıları kusuyor ortalığa,
Herkes aynı rüyayı görüyor sözde aynaya görünmeden.
Bir avuç iyinin üzerinden bin avuç dileniyor,
Her sabah ve gecenin ardından ardına bile bakmadan.
Bazen iyidir diyorum yalnız olmak,
Küfre kendinle başlıyorsun baştan ayağa boydan aşağı.
Sonra
Gül dalında güzeldi,
Tohumu sıkı tut bozmasınlar onu da diyorum ve
Bir titreme yorganı çekiyorum üzerime kendimden korunmak için.
Her Neyse
Haddini bilmeyenin yelkovanı edepsiz olurmuş.
İzzet, zillet, şöhret ve ölüm "Allah"ındır.
Bana mücade Akrep kılıç çekmeden.
Bulent Kaya
05/12/2014/Bursa